

Groningen

In de Groninger wijk Lewenborg staat een min of meer opzettelijk verwilderd park. In het zogenoemde Le-Roygebied is de natuur de baas. Maar de gemeente wil ook wat te zeggen hebben.
Door Karin Sitalsing

Bewoners vrezen bemoeienis gemeente met Le Roy-gebied in de stad Groningen

Natuurpark houdt niet zo van regels

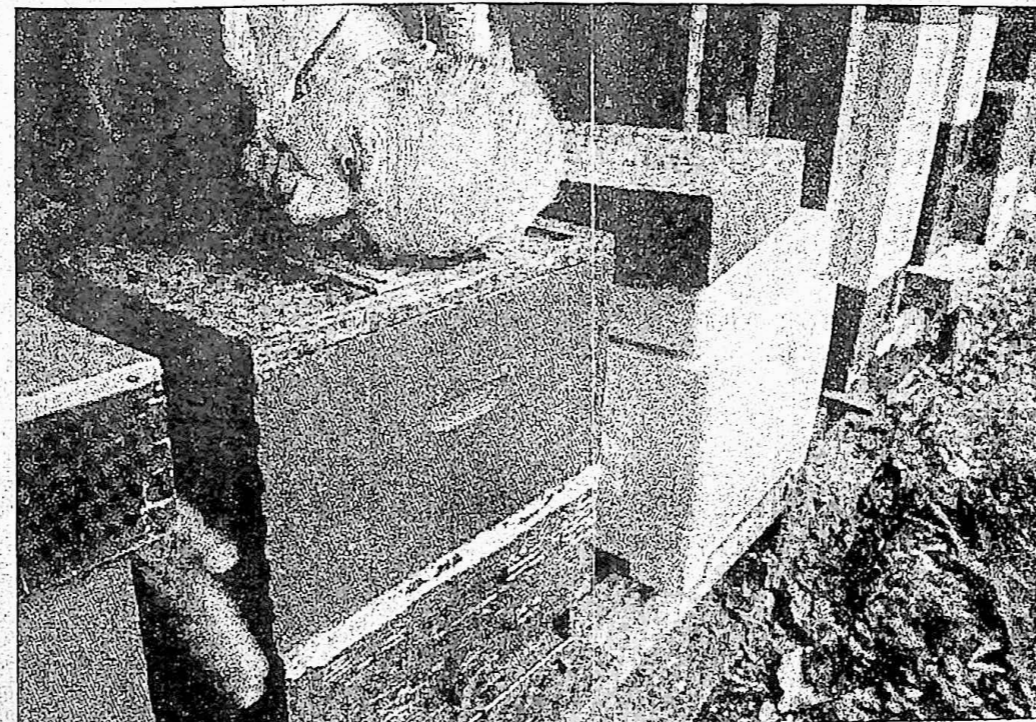
Een paar dagen na de storm zijn de gevolgen nog altijd te zien in het Le Roy-gebied in de Groninger wijk Lewenborg. Takken slingeren rond, hier en daar staat een afgeknapte boomstam. Vrijwilligers zullen het samen opruimen, want zo gaat dat hier.

Welkom in het Le Roy-gebied, waar de natuur al sinds 1973 haar eigen gang gaat en bewoners bepalen wat er gebeurt. Maar de gemeente Groningen wil meer zeggenschap en de omwonenden vrezen dat hun unieke groenproject over een paar jaar is volgebouwd met flatgebouwen.

Welnee, zegt de gemeente. Het gebied moet alleen een beetje worden opgeruimd, zodat het wat veiliger en toegankelijker wordt. En het zou fijn zijn als bewoners niet langer stukjes aan hun eigen tuintjes plakken.

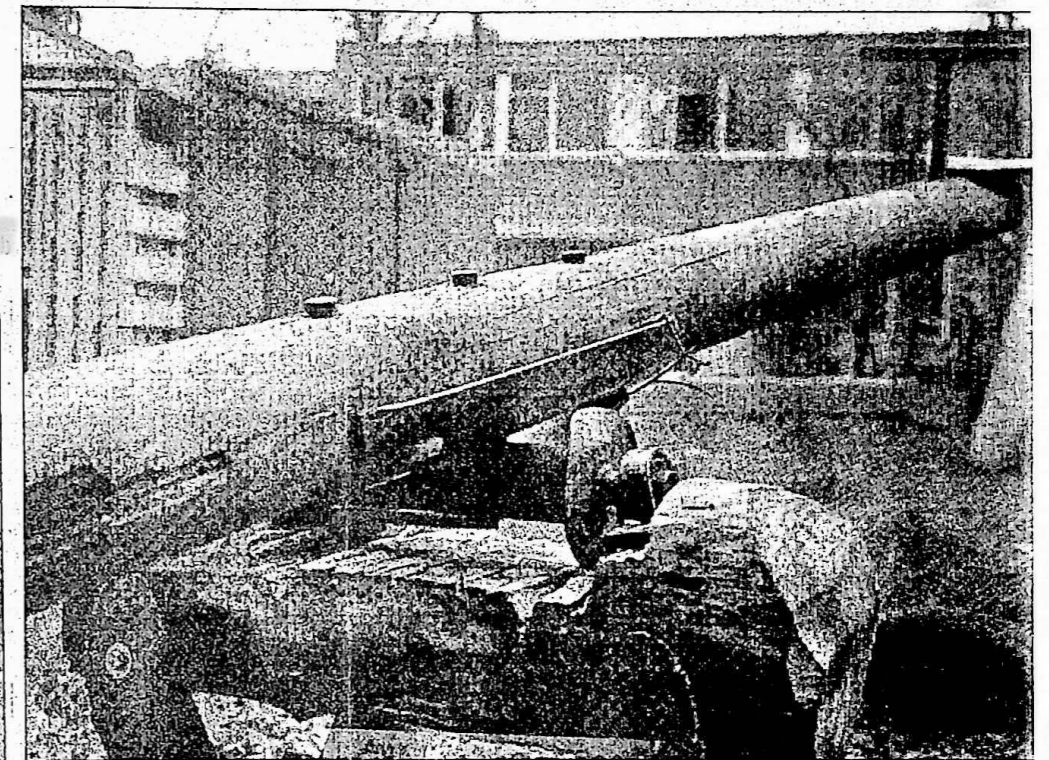
Krulpdoor-sluipdooreconstructies verbinden de diverse eco-projecten: Engelse tuin, wilgenbos, een boomgaard vol middeleeuwse appelsorten. Daarin leven bunzigen, egels, roodbuksalamanders en vele soorten paddestoelen. De dieren en planten hebben vrij spel in deze stadswoestenij. Ullen

de Volkskrant Woensdag 22 november 2006

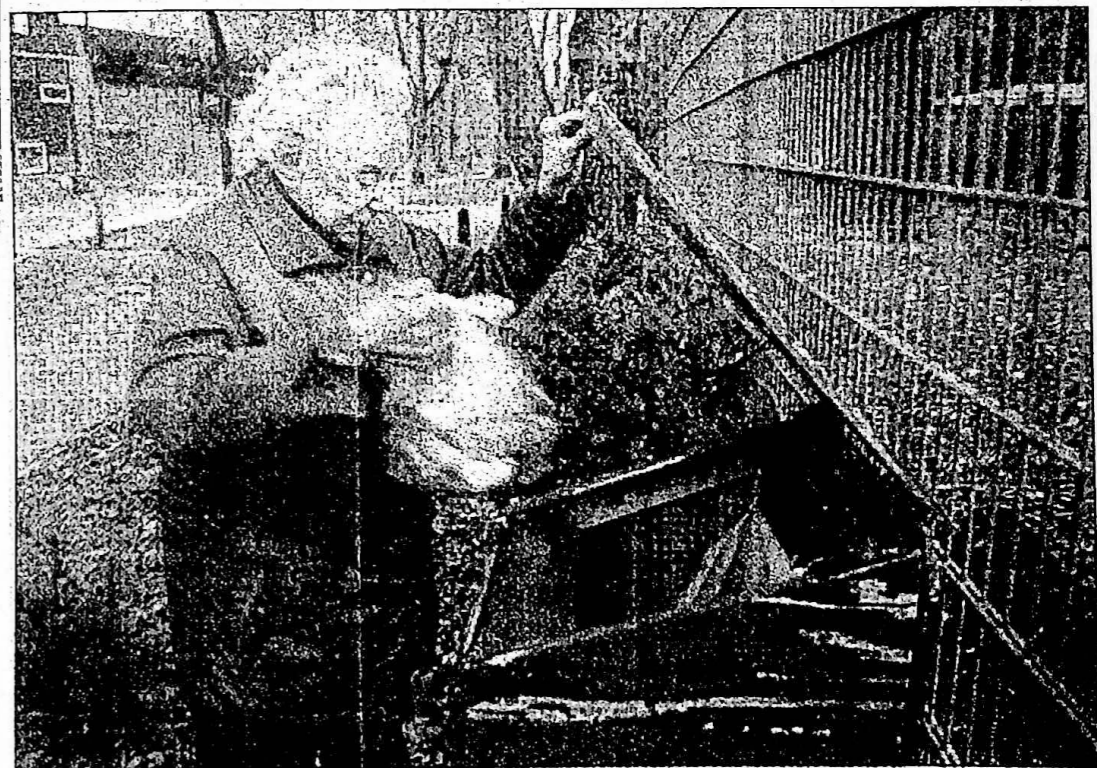

Een imker luistert naar een van zijn bijenvolken.

FOTO'S MARCEL VAN DEN BERGH/DE VOLKSKRANT

Door omwonenden gemaakte wip.

Bij de zogenoemde boap (kinderboerderij) staat een speciale bak voor groenteafval.

Volkskrant video

Hier tekst
volkskrant.nl/video

werden er gespot en zelfs een ijsvogel.

Trots laat Martijn ter Harkel de bijenstal zien, waar in de educatieve ruimte duizenden bijen krioelen op het raam. Leden van een bijenvereniging mogen hier een bijenkast neerzetten.

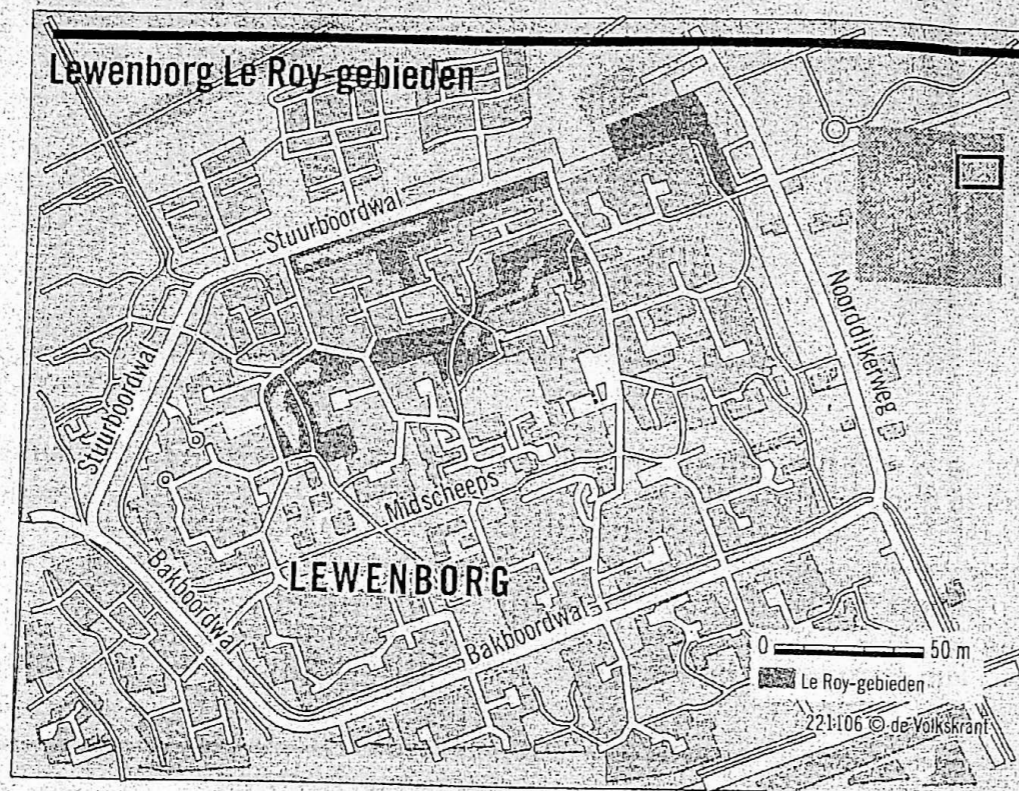
Momenteel zijn zo'n zeven Lewenborgers actief in de bijenstal. 'De gemiddelde leeftijd is 50 jaar. We proberen de schooljeugd enthousiast te maken, maar Nintendo vinden ze veel interessanter', verzucht Ten Harkel. Hij maakt

zich zorgen om de nieuwe rol die de gemeente zich toe-eigent. 'Niet dat de stal zal verdwijnen, maar ik denk wel dat mensen minder snel met nieuwe projecten zullen beginnen.'

Even verderop staat de zogenoemde beestenontmoetings- en activiteitenplek (boap) de Malle. Het gebouw met de bijbehorende open ruimte is bewust geen kinder-

boerderij genoemd om aan de daarbij behorende regeltjes te kunnen ontsnappen.

In een volière scharrelen cavia's rond tussen kwartels en zebra's. Bovenop de picknicktafel staat Mekkie, een wollige witte geit. 'Een vondelingetje', vertelt boap-beheerster Lamper. 'Nu pas, na twee jaar, begint ze iets minder schuw te worden.'

Niet alleen dieren en de kinderen van de aangrenzende basisscholen zijn blij met de boap. Ook de twaalf vrijwilligers – mensen met een uitkering of een licht visueel standelijke handicap – hebben Malle nodig voor hun sociale contacten.

Beheerster Lamper hoeft zich geen zorgen te maken: de toekomst van de boap is veiligste. Mocht de beheergroep de maandelijkse honderd euro niet meer willen of kunnen betalen, dan neemt de gemeente dat over, is haar loofde.

Achter de woning van Ger Vos, secretaris van de beheergroep, maakt een gripper ruïne voor een gezondheidscentrum met 57 flatwoningen. 'We moeten nu maar afwachten of we daar ooit voor gecompenseerd worden', moppert hij. De gemeente kocht eerder stukken van het LeRoy-gebied. De compensatie kwam, maar op een heel andere plek.

Vos bouwde jaren geleden het circuit: metershoge balken en toewen om te klauteren, te balanceren en te slingeren. Regelgevig gooide roet in het eten, het circuit voldeed aan geen enkele eis. Vos omzeilde de regels door van al

toestellen de onderste laag te verwijderen, zodat ze niet meer beklimbaar waren. 'De jeugd komt er toch wel op', grinnikt hij.

Het circuit past perfect in de filosofie van Le Roy om de fantasie te prikkelen en bezoekers het eigen avontuur te laten bepalen. Totale anarchie en eigen verantwoordelijkheid, uitgelezen mogelijkheden om te dwalen, hutten te bouwen en fruit te plukken. Het spelen met mazen in de regelgeving lijkt de sport van de beheergroep.

Daar dreigt nu juist een eind aan te komen als de gemeente zich er vaker mee gaat bemoeien, vrezen de bewoners, die momenteel in gesprek zijn met milieuwethouder Jannie Visscher (SP).

'Wij zijn eindverantwoordelijk bij calamiteiten', legt Visscher uit. In een bos is het niet erg als er eens een boom omwaait. Maar als die over een pad heen valt, is het een ander verhaal.

En nee, de erfenis van Le Roy hoeft heus geen keurig aangeharkt parkje te worden, belooft de wethouder. 'Zeker niet. We zijn een groen college en koesteren het eigen beheer door de bewoners. En wat goed gaat, blijft gewoon bestaan.'

Openbaar groen beheren volgens de tekenleraar

In 1973 sloot tekenleraar Louis Le Roy (1924) een tienjarige overeenkomst met de gemeente Groningen. In een hem toegewezen gebied binnen de wijk Lewenborg mocht hij zijn filosofie van 'actieve natuurlijke processen bij het beheer van openbaar groen' uitdragen. Met andere woorden: de natuur haar gang laten gaan.

Dus werden met bouwafval verhogingen gemaakt, wilde bloemen geplant en een wilgenbosje neergezet. Maar al snel pikten bewoners stukjes gebied in om die aan hun eigen tuintjes vast te plakken.

Toen de tien jaar voorbij waren, is de samenwerking met Le Roy opgezegd en is de Beheergroep in het leven geroepen. Deze uit bewoners bestaande groep krijgt een bedrag van de gemeente. Wie een project wil beginnen, kan via de beheergroep steun aanvragen. De projecten moeten te maken hebben met de natuur. De beheergroep levert geld en eventueel materiaal, maar de initiatiefnemer moet daar verder alles zelf mee doen.

Hoewel Le Roy er al jaren niets meer mee te maken heeft, is het project zijn naam blijven dragen.